

THEATER
 ★★★★★
KUNST

Kunst van Yasmina Reza door Dood Paard en STAN

25/10, De Lieve Vrouw, Amersfoort; Tournee: doodpaard.nl

Een avondje om te lachen en na te denken over de waardevolle dingen in het leven.

Is het onbegrip? Of zit er (nog) iets anders achter? Angst om iets niet te begrijpen of jaloezie misschien? Een ding is duidelijk: als Mark hoort dat zijn beste vriend Serge 60 duizend euro heeft uitgegeven aan een modern schilderij, heeft hij daar bepaald moeite mee. Het lijkt er zelfs op dat de aanschaf van het kunstwerk een jarenlange vriendschap op scherp zet tijdens een breed uitgemeten onenigheid, die ook beider makker Ivan niet koud laat.

Frank Vercruyssen, Kuno Bakker en Gillis Biesheuvel (eerstgenoemde van het Vlaamse STAN, de andere twee van Dood Paard) spelen *Kunst* van de Franse toneelschrijfster Yasmina Reza. Het bekroonde stuk uit 1994 pakken ze aan op de manier die we kennen van beide gezelschappen: geen gelikte toestanden, tuttige interieurs of *well made*-kostuums; en in dit geval af en toe zelfs geen personages met de namen Mark, Serge en Ivan, maar acteurs die elkaar bij de voornaam noemen. Wankele stoeltjes, felle lichten en het befaamde 'witte' schilderij, dat wel. En voorts ruim baan voor de deconstructie van een vriendschap, de kern van het verhaal.

Het begint allemaal in de veilige omgeving van een vertrouwde kameraadschap: Mark die onbedaarlijk in de lach schiet bij het zien van

het doek waarvoor Serge een in zijn ogen idioot bedrag heeft neergeteld en daar maar niet over ophoudt. Serge die enig snobisme misschien niet vreemd is, maar zich wel afvraagt waarom hem de lol van dit schilderij zo overduidelijk wordt misgund. Ivan die in de strijd wordt betrokken, de eeuwige bemiddelaar, die nu dreigt te worden geplet in het haantjesgeweld. Allengs wordt de discussie grimmiger en blijkt dat het over veel meer gaat dan de waarde van kunst: appreciatie van de ander, acceptatie, respect en het gebrek eraan.

Het trio maakt er een fijn avondje van, om te lachen en malicieus genoeg op z'n tijd. Dat het stuk wat zwakkere kanten kent (schematische karakters, de schimmige grond voor de vriendschappen), ondervangen de acteurs deels door zichzelf erin te laten doorschemeren: acteursmaatjes sinds jaar en dag, die elkaar bevragen, een vondst die het ook meteen minder merkwaardig maakt dat het publiek af en toe wordt betrokken bij de discussie over kunst.

Vercruyssen is afwisselend grappig en irritant in zijn koppigheid, Bakker eigenwijs ('lees Seneca') en Biesheuvel ontwapenend als de niet meer zo piepjonge bruidegom die hij ook is. Op een onnadrukkelijke manier gaat het zo over de waardevolle dingen in het leven en waarom je die zou kunnen koesteren.

Karin Veraart

